HERODOT CEVDET

Bir kahvehane ortamı, kahvehane sakinleri ayrı ayrı masalara dağılmış kendi aralarında sohbet ediyorlar. Bizim pansiyonun çay seti kenarda duruyor, “Taarruz Keçisi - Bican” çaycı yanında duruyor, çay setiyle uğraşıyor. Ve bağırıyor:

Çayçı –Bican- (Genç birisi): Alemin Kralı geliyooo..

Herodot Cevdet: Selamun Aleykum kave milletinin insanları.

Kave Milletinin İnsanları: Aleykum Selaaam

Celal (Tombul yüzlü, sakallı): Baba, hoş geldin.

Herodot Cevdet: Hoşbulduk Celal’im.

(Herodot Cevdet kendine ayrılmış yere doğru süzülürken Ölü Abi ellerinden öper. Ve Herodot Cevdet yine her zamanki gibi kendine ayrılmış yere geçer oturur. Kave milletinin insanları da kalktıkları sandalyelerine yeniden otururlar.)

Herodot Cevdet: Ay var, yıldız var; gece var gündüz var. Ayran var, limon var. Eee anlatın bakalım, dünden beri farklı bir nefes mi aldınız haybeciler.

Celal: Bugün herkesin suratından düşen bin para Baba.

Herodot Cevdet: Amaan, sarımsağım olsun da ben onu kafamlan kırarım. Hangimiz Peygamberimizin Uhud Savaşındaki çilesini çektik? Ulan Taarruz Keçisi, ben Hazreti Hamza mıyım, patlatsana çayları.

Çayçı –Bican- (Genç birisi): Tüm bardaklar dolsuuuun.

Herodot Cevdet: Kave milletinin insanları, ne duruyorsunuz öyle, gelsenize yamacıma şöyle.

(Herkes sandalyesini Herodot Cevdet’in masasına doğru yaklaştırır. Ölü Abi yine her zamanki gibi hemen yanında son derece hüşu içerisinde oturmaktadır.) (Bu arada çay servisi yapılır)

(Ansızın bağırarak) Kardeşlerimmm. (Yanındakilerden bazıları irkilir ve çayları bardaktan dökülür.)

Ben size Peygamberimizin Uhud Savaşını anlattım mı?

Kave Milletinin İnsanları: Anlatmadınız babaaaa…

Herodot Cevdet: Ne bakıyosunuz öyle mayışık mayışık, ben bu çayı sevmedim, anlatacağım olay çok koyu ama çayımız çok açık, olur mu Taarruz Keçisi, tazele çayımı bakim.

(Çaycı çayını tazelerken, yanındaki Ölü Abiye dönerek)

Hadi bakalım Ölü Efendi, en sevdiğin zamana gidiyoruz; Asrı Saadete gidiyoruz.

Ölü Abi: (Titreyerek) Allllllahhhhhh…..

(Herodot Cevdet, Ölü Abinin başını eğerek alnından öper.)

Herodot Cevdet: Biraz erken oldu ama olsun… (Hafif gülüşmeler)

(Gittikçe coşarak) Alemlerin yaratılmasının sebebi, Adem'in yaratılmasının sebebi, İki Cihan Güneşi, Allah'ın sevgili habibi, Hz. Muhammed Mustafa Sallallahu Aleyhi Ve Sellem…. (Biraz durur, bu arada hafiften ney sesi) (Kahvedekiler ellerine kalplerine götürerek salavat getirirler.)

Ölü Abi: (Titreyerek) Ya RasülallAlllllllahhhhhh…..

(Herodot Cevdet, biraz sıkça oluyor der gibi kafa kıvırarak Ölü Abinin başını eğerek alnından bir daha öper.)

Herodot Cevdet: (Sonra yine topluluğa dönerek) Kardeşleriiim!! İşte O Allah'ın Rasülü, can ciğer amcası Hz. Hamza'yı hazin bir şekilde kaybettiği savaşı merak etmiyor musunuz?

Kahve Milleti: Anlat Babaaa…

Herodot Cevdet: (Çayından höpürdeterek bir fırt daha çekerken) O peygamberler serveri her yerde, her an İslamiyet'i anlatıyor ve Müslümanların sayısı Medine'de gittikçe artıyordu. Mekke'li müşrikler ise bundan memnun olur mu? Bedir Savaşı'nda büyük kayıplar veren Mekkeli müşriklerin ıstırabı tavan yapmış, bir türlü harareti düşmeyen BMC kamyon gibiydiler. Gün gelmiiş devran dönmüş, Mekkeliler enük-cücük, cümbür cemaat toplanmış Bedir'in acısını çıkarmak için Rasülüllah'ın yurdu, Medine'ye çullanmışlardı.

Efendimiz Peygamberimiz'e haberler peşpeşe gelmeye başlamış, bu mesajlarda tehditler ve Bedir'in hıncının alınacağına dair yeminler Peygamberimizi kedere büründürmüştü. Rasülüllah hemen sahabesine durumu haber verdi ve savaş durumuna geçmelerini istedi. Medine'nin üzerini kara bulutlar sarıyordu.

Aileleriyle ve çoluk çocuğuyla helalleşen Müslümanlar, mutfağındaki ekmek bıçağına varıncaya kadar, kesici, delici, doğrayıcı, tüm aletleri alarak Uhud dağının eteklerine geldiler.

Dostlarım, Allah Rasülü bir sözünde, "Uhud bizi sever, biz de Uhud'u severiz" demişti. İşte Rasülüllah ve sahabeleri o Uhud'un kucağındaydı. Bir ana sevgisi gibi hesapsızca sevmişti Uhud, Rasülüllah ve arkadaşlarını… Fakat ufak bir tehlike vardı, Uhud'un bağrından bir geçit geçer ve Müslümanların sırtına saplanacak bir hançeri elinde tutan kol gibi uzanırdı Müslüman ordusunun sırtına doğru... Rasülüllah oraya dikkat çekti. Ve oraya bir manga mı desem, bir bölük mü desem, bir tabur mu desem asker gönderdi, korunması için bu geçidin.

Uhud'un göğsüne sırtını dayamış Müslümanlara karşıdan, Mekke tarafından saldırmıştı müşrikler. İki dağın arasından canavar gibi dikilmişti karşılarına… Rasülüllahın ordusu sadece yedi yüz kadardı. Muhacirlerin sancağını Hz. Mus'ab bin Umeyr taşıyordu.

(Biraz durur ve bütün herkes aynı anda bardaklarını kaldırıp, hüürrrppp, diyerek ciğerlerine çekerler adeta. Bardağı da aynı anda bırakırlar masalara… Herodot devam eder..)

Kardeşleriiim, savaş, kadınların, çığırtkanların, tamtamların acı naraları ile şakkıdı şukkudu takkıdı tukkudu havayı ortadan kesen kılıç sesleri arasında bütün hızıyla başladı. Karşılaşmanın ilk bölümü çok çetin başlamıştı. Müşriklerin ordusu deve karıncasının çölü kapladığı gibi simsiyah kaplamıştı Uhud'un önündeki vadiyi. Saldırdılar bütün gücüyle canım Rasülüllahın askerlerine… Ama umdukları gibi olmamıştı ilk yarı, Müslümanlar iman kuvvetini ciğerlerine doldurarak şöyle bir kabarttılar göğüslerini ve geçtiler hücuma, Allah Allah diyerek. Korktu müşrik ordusu Rasülüllahın bir avuç imanlı askerinden ve başladılar kaçmaya anacıım kurtar bizi, diyerek salya sümük, pantolonlarını çekerek…

Ölü Abi: Dikkat etmek lazım, söz dinlemek lazım, söz dinlemek lazım… (Kafasını birkaç kez sallar)

(Herodot Ölü Abiye döner, sevgisini belli etmek için ellerinden tutar ama hemen Ölü Abi babanın elini öper)

Herodot Cevdet: Kave milletinin insanları, karşılaşmanın ilk yarısı bir sıfır Müslümanların galibiyetiyle sona ermişti. Karşılaşma bitti artık arkadaş, hadi biz de inelim tribünlerden sahaya dönelim, ne olcek sankim, diyip indiler aşağı Uhud geçidinde bekleyen askerler, Allah'ın Rasülünün tembihini unutup. Ama acı olan bu ya Kardeşlerim, Halid bin Velid adlı güçlü ve kurnaz komutan müşriklerin safındaydı o zaman. Hemen beyninde şimşekler çaktı Halid komutanın, farketti arkadan Müslümanların sırtına saplanacak vadinin boşaldığını. Durur mu hiç kurnaz komutan, dolaştı bööööyle Uhud'un arkasından (elleriyle yay çizerek), daldı geçitten vurdu Müslümanların sırtından. Acımasızca yakaladı Müslümanları sırtından. Sahabeler birden bocalamaya başladı kardeşlerim, şaşırmıştı, ne yapacağını şaşırmışlardı, tam geri dönüp savunacakken vadideki Halid'in ordusu da geri döndü ve her iki koldan saldırdı. Kılıç sesleri at seslerine karışıyor, atların acı kişnemeleri Müslümanların duygularına ferman oluyordu ama acılarına derman olamıyordu.

(Acı bir ilahi kısa bir bölümü dinletilir)

Yetmiş şehit verdiler Müslümanlar bu acı olayda. Allah Rasülü ordusunu geriye doğru çekti, Uhud'un mağaralarına, kayalarının arkalarına sığındılar. Müşriklerden bazıları Müslüman ordunun moralini çökertmek için "Muhammed öldü" yalanını attılar ortaya. Bu haberle Müslümanların yürekleri parçalandı adeta, göz yaşları sel oldu. Canım Rasülleri yoktu artık, onları terk edip gitmişti.

(Acı ilahinin bölümlerinden dinletilir)

(Kave milleti göz yaşlarını peçeteleriyle silerken)

Kıl Abi: Peki Aga, benim anlamadığım bir şey var: Peygamberimize essahtan ne olmuştu, onu şehit mi etmişlerdi?

Herodot Cevdet: Ulan kıl, Peygamberimizi şehit edecek müşrik daha anasından doğmamıştır, tamam mı?

Kıl Abi: Tamam Aga, kızma hemen. Peki sonrasında ne oldu?

Herodot Cevdet: Müşrikler Bedir'in rövanşını aldıklarını düşünerek kendilerini rahatlattılar ve daha fazla kendileri için zayiat vermeden sahadan çekilmeyi tercih ettiler. Çünkü Peygamberimizden ve yakın sahabilerinden ses alamayınca onlar da öldüklerine kanaat getirmişlerdi.

Ama Rasulüllah ölmemişti, bırakıp gider miydi hiç çok sevdiği sahabesini.

Daha sonra Peygamberimiz darmadağın olmuş ordusunu sesiyle, ey filan oğlu, ey filan oğlu diye kabileleri çağırarak derleyip topladı. Sahabe sevinç gözyaşlarına boğulmuşlardı. O yaşıyordu ya kendi canları feda olsun diyorlardı.

Toparlanan Müslüman ordusu müşriklerin arkasından vadiye doğru yöneldi ama müşrik ordusu tekrar dönüp savaşmayı göze alamayarak tırıs tırıs vadiyi terk etti.

Peygamberimiz vadiye inip şehitlerimizin arasında dolaştıkça acı, keder arşı âlâya çıkıyordu sanki, her yer şehit kaynıyordu. Peygamberimizin amcası Hz. Hamza, yiğit Hamza da şehitler arasındaydı, üstelik kin dolu Hind tarafından ölüsüne bile işkence edilmiş, ağzı, burnu kesilmiş, ciğerleri sökülmüştü.

(Hamza ilahisinden bir kesit)

Yine etrafta inleyen, şehit olmak üzere olan sahabiler vardı. Aman Allah'ım ne kederli bir gündü Kardeşlerim, Peygamberimiz son kez onlara yardım etmek için koşturuyor, su veriyor, mübarek dizlerini onlara yastık yaparak yaralarına merhem olmak için çabalıyordu. Yürek dayanır mı bu acıya…

Ölü Abi: (İç çekerek) Allllaaaaaaahhhh…..

Herodot Cevdet: (Herodot Cevdet, Ölü Abi'nin alnından bir daha öper) Bu sefer tam yeriydi Ölü Efendi. (Kave milletine döner)

Kardeşlerim, sizin akşamınızı acıya boğdum, kusuruma bakmayın

Kıl Abi: Ne kusuru Efendi, çok memnun bile olduk…. Peki Aga, yine benim anlamadığım bir şey var:

Herodot Cevdet: Yine neyi anlamadın Kıl Efendi?

Kıl Abi: Şimdi Aga, Peygamberimiz Uhud geçidine okçular yerleştirmişti. Yerlerini niye terkettiler acaba?

Herodot Cevdet: Haaa bak, o bizi aşar millet. Bir bilene sormalıyız. Hadi babaya gidiyoruz.

(Perde yavaşça kapanırken bu arada bir öğrenci Uhud dağı veya savaşı üzerine bir ilahi, kaside veya şiir okur. … Bitince perde açılır. Bir bilen baba, beyaz fırıncı elbisesiyle ve beresiyle, önündeki masada bir miktar ekmekle bekler. Kave milleti de oraya gelmiştir.)

Herodot Cevdet: Baba, bir müşkülümüz var, onu size arz etmeye geldik.

Baba: Neymiş o müşkülünüz, söyleyin bakalım?

Herodot Cevdet: Uhud geçidindeki okçular…

Baba: Niye yerlerini terk ettiler, öyle mi?

Herodot Cevdet: (Kave milletiyle beraber) Büyüksün Babaaa…

Baba: İnsanoğlu sonuçta yine insanoğludur Cevdet'im. Peygamberimizin arkadaşları olmak gibi yüce bir sıfatı alsalar bile sonuçta onlar da insandır. Onların da bizim gibi zaafları vardır, yanılırlar, şaşırırlar. Bir atasözümüz vardır: "İnsan beşer, kuldur şaşar". Onlar da savaş bitti artık, diyerek ganimetten pay alabilmek için yerlerinden Peygamberimizin izni olmadan ayrılmışlardır. Düşmez kalkmaz, şaşmaz yanılmaz bir Allah'tır, bunu bilmek, buna inanmak lazım dostlar. Allah Rasülünün büyüklüğü de; onları affetmek oldu. İnsan hata eder ancak önemli olan hata da ısrar etmemektir. Bir Mümin bir delikten iki kere sokulmaz.

Kave milleti: Babaaaa, büyüksün…

SON

Yazan: Ahmet ÖZKAN

Taşova Şehit Bekir Özdemir Anadolu İmam Hatip Lisesi
Meslek Dersleri Öğretmeni